

foreslåede ændringer i forretningsordenens 1) artikel 38, således at formanden for ad hoc udvalget blev fast medlem af bureauet, 2) artikel 72, „point of order“, 3) artikel 73, begrænsning af taletiden, 4) artikel 75, udsættelse af debatten, og 5) artikel 76, afslutning af debatten. Endvidere gik resolutionen ud på, at generalsekretæren fortsat skulle studere hele spørgsmålet og senere afgive yderligere forslag, der kunne tjene til en begrænsning af forsamlingernes varighed.

Forslagene var i sig selv meget beskedne og til en vis grad rent formelle ændringer i artiklernes affattelse, idet bl. a. den myndighed, der nu udtrykkeligt blev tillagt formændene, allerede tilkom dem efter forretningsordenens artikel 35. De var, som den norske repræsentant fremhævede ved sin forelæggelse af forslaget, det rene minimum af, hvad man kunne vedtage, hvis der overhovedet skulle gennemføres noget til en begrænsning. Forslagene blev ikke desto mindre mødt med en overraskende voldsom protest både fra østeuropæisk, asiatisk og latin-amerikansk side. Alle disse lande følte de foreslåede ændringer som dybtgående indgreb i deres talefrihed og kritiserede de nordiske og vesteuropæiske stater for at fremsætte sådanne ideer; flere udtalte sig direkte imod enhver begrænsning af forsamlingernes varighed og fandt, at adgangen til at holde taler var en nødvendighed for de underudviklede landes fremgang. Diskussionen røbede tydeligt de divergerende psykologiske indstillinger blandt de forskellige folkeslag og viste de store vanskeligheder ved at forlige disse indstillinger og de forskellige nationers udviklingstrin.

Den danske delegerede afgav i begyndelsen af debatten en udtalelse til støtte for det norske forslag. Den svenske delegerede tiltrådte denne udtalelse.

Australien foreslog en tilføjelse til artikel 74 om afslutning af debatten, når der ikke er flere talere. Denne ændring var blandt de i generalsekretærens memorandum foreslåede, men var ikke taget med af Norge, da

man betvivlede dens berettigelse. Et forslag om at ændre artikel 88 om retten til at forklare sin afstemning vakte megen modvilje og blev til slut trukket tilbage.

Argentina fremsatte et særligt forslag, der ændrede artikel 2 derhen, at forsamlingen i stedet for at angive en tilnærmelsesvis dato for sin afslutning straks skal fastsætte slutningsdatoen. Et forslag om, at en ordinær samling kun skulle vare 6 uger, fandt ingen støtte og blev slettet.

Henimod debattens slutning, da man allerede belavede sig på at stemme om det norske forslag, fremsatte Uruguay pludselig et ændringsforslag til det norske forslag, hvorved hele dettes operative del erstattedes med en beslutning om at nedsætte et særligt udvalg på 11 medlemmer, som skulle studere generalsekretærens memorandum og andre oplysninger og afgive indstilling til 8. forsamling. Dette forslag havde den tilsigtede virkning. Man stemte først om den norske præambel, der godkendtes bl. a. med de skandinaviske landes støtte. Herefter stemtes der om Uruguays ændringsforslag, der ligeledes vedtoges.

Resolutionen i den således radikalt ændrede skikkelse, der i virkeligheden indebar, at det norske forslag var blevet erstattet med Uruguays, vedtoges derpå trods de skandinaviske landes modstand.

Udvalget vedtog endvidere trods indsigelse fra Sovjetunionen Argentinas forslag.

Sagen kom derefter på ny til behandling i plenarforsamlingen. Da Norge var udpeget til medlem af det særlige udvalg og derfor ikke ønskede at stemme imod, ligesom en del af de lande, der havde stemt imod i udvalget, nu foretrak at acceptere den trufne afgørelse, nøjedes de skandinaviske lande med at afholde sig fra at stemme om resolutionen, der den 21. december vedtoges med 53 stemmer mod 1 og 4 ikke-stemmer. Samtidig vedtoges det argentinske forslag med 37 stemmer, deriblandt de skandinaviske lande, mod 12.